

Suočavanje s lažnim učiteljima

“Naše borbeno oružje nije tjelesno. Naprotiv, ono je božanski jako za rušenje utvrda.” (2. Korinćanima 10,4)

Biblijski tekstovi: 2. Korinćanima 10,1-17; Jeremija 9,24; 2. Korinćanima 11,1-15.22-28; 2. Korinćanima 12,20.21; 2. Korinćanima 13,5.

Kao da Pavao već nije imao dovoljno problema, pojavio se još jedan s kojim se morao suočiti — lažni učitelji u crkvi. Ti su se ljudi protivili njemu i njegovom radu i službi. Što je još gore, ti lažni učitelji zaveli su i vjernike u Korintu. Pavao o borbi s tim problemom govori kao o duhovnom ratu.

Je li to bilo pretjerivanje? Nipošto. Pavao je znao da se ti ljudi naposljetku ne suprotstavljaju njemu, nego samom Kristu. On nije bio samoljubni vođa koji se zanima za očuvanje vlastitog ugleda kao sredstva za nametanje svoje vlasti i ugleda nad podređenima. Znao je da je poruka koju je propovijedao pitanje života i smrti, s vječnim posljedicama. A bio je svjestan i da ga je sam Bog pozvao da to čini. “Od Pavla, pozvanog po Božjoj volji da bude apostol Isusa Krista.” (1 Korinćanima 1,1 — Suvremeni hrvatski prijevod)

Kada je riječ o lažnim učenjima, od crkve se očekuje da postupa s ljubavlju, ali odlučno, na osnovi autoriteta Svetog pisma. Evandeoska poruka mora se sačuvati, neiskvarena i čista, kako bi dušama dala nadu u vječnost.

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život, Znaci vremena*, 2023., stranice 577—590.

DUHOVNI RAT

Pročitajte 2. Korinćanima 10,1-11. Na Pavlovu krotkost u postupanju prema Korinćanima ponekad se gledalo kao na slabost. Koje riječi ili izjave u tom odlomku otkrivaju da je Pavao imao hrabrosti u suočavanju s problemom lažnih učitelja u Korintu?

.....

.....

Pavao počinje 10. poglavlje 2. Korinćanima u vrlo osobnom tonu: "Ja, Pavao, osobno vas molim." (2. Korinćanima 10,1 — Suvremeni hrvatski prijevod) To pokazuje koliko je bio zabrinut zbog lažnih učenja koja su se uvukla u crkvu. U 2. Korinćanima 10,1 on se ironičnim riječima osvrće na optužbe svojih protivnika da je zastrašujući nasilnik kada piše pisma iz daljine, ali bijedna kukavica kad se suočava s ljudima licem u lice (2. Korinćanima 10,10.11). On odgovara da ono što izgleda kao slabost treba promatrati kao krotkost punu sile i blagost nalik Kristovoj.

S lažnim učiteljima moramo se suočiti s odvažnošću i pouzdanjem (2. Korinćanima 10,2), ali i s Kristovom blagošću (2. Korinćanima 10,1). Isus je jednom prigodom rekao: "Jer sam krotka i ponizna srca." (Matej 11,29) Međutim, Isus se isto tako odvažno suočio s mjenjačima novca u hramu tako što je ispremetao njihove stolove i nazvao ih razbojnicima (Matej 21,12.13). A farizeje je u lice nazvao licemjerima i oličnim grobovima (Matej 23,23-27). Poput Isusa, i Pavao je znao da se mi nalazimo u duhovnom ratu koji zahtijeva upotrebu svega Božjeg oružja (Efežanima 6,12-17).

Pavao se u 2. Korinćanima 10 koristi vojničkim jezikom jer su u pitanju životi (2. Korinćanima 10,3-6). To nije samo ljudski sukob, već božanska bitka za pridobivanje ljudi za Krista. S tim u vezi, svaka lažna tvrdnja i oholo mišljenje moraju se iznijeti na svjetlo i oboriti na osnovi Božje riječi, da se svaki razum "pokorava Kristu" (2. Korinćanima 10,5).

U tom duhovnom ratu Pavao postupa po Kristovoj punomoći. Ta vlast, međutim, za cilj ima izgradnju, a ne rušenje (2. Korinćanima 10,8). Duhovni vođe mogu tvrditi kako djeluju po Božjoj punomoći. Međutim, oni moraju imati na umu da im tu vlast daje Krist i da poput Njega moraju biti krotki i smjerni u srcu. Pavao se poziva na vlast koju mu je Krist dao, jer je zabrinut da su Korinćani slušali pogrešne ljude, čime su dovodili u opasnost svoju odanost Kristu.

Kako možemo biti istodobno blagi i odvažni u ophođenju s lažnim učiteljima? Zašto moramo biti i jedno i drugo?

HVALJENJE GOSPODINOM

Jučer smo vidjeli da su Pavao i njegovi suradnici vršili svoju službu kao da vode duhovni rat, a pritom su se služili Božjim oružjem. Danas ćemo vidjeti da lažni učitelji postupaju u skladu s ljudskim mjerilima. Oni se neprikladno hvale. Za razliku od njih, Pavao se hvali samo Gospodinom. Kao što je napisao: "Tko se hvali, neka se hvali Gospodinom." (2. Korinćanima 10,17 — Suvremeni hrvatski prijevod)

Pročitajte 2. Korinćanima 10,13-17. Kako atmosfera nadmetanja može naštetiti propovijedanju Evanđelja?

Pavlova upotreba jezika samohvale stoljećima je predstavljala zagonetku za tumače Biblije. Međutim, samohvala je bila uobičajena praksa u starom svijetu, a upravljana je društvenim običajima kako bi se izbjegla uvreda slušatelja. Pavao je poznavao te običaje i poštovao ih je. Osim toga, on jasno napominje da se njegov način hvaljenja razlikuje od hvaljenja lažnih učitelja. On se hvali u Gospodinu (2. Korinćanima 10,17). Ovo je citat iz Starog zavjeta: "A tko se hvaliti hoće, neka se hvali time što ima mudrost da mene upozna. Jer ja sam Jahve koji tvori dobrotu, pravo i pravdu na zemlji." (Jeremija 9,23) Citirajući taj odlomak iz Knjige proroka Jeremije, Pavao pokazuje da je Krist u središtu — Kristova ljubav, pravda i pravednost.

Drugim riječima, Pavlovo hvaljenje usredotočuje se na Božja dostignuća u Kristu. Prema tome, njegovo hvaljenje je biblijski utemeljeno te je samim tim bezopasno i neuvredljivo. S druge strane, njegovi protivnici stvorili su ozračje nadmetanja uspoređujući se jedni s drugima. To je besmislica (2. Korinćanima 10,12)!

U 2. Korinćanima 10,14-16, Pavao nagovještava da je propovijedanje Evanđelja primarno žarište njegove službe u Korintu kao i u područjima izvan tog grada. Njegova ljubav prema Isusu navodila ga je da stalno govori o toj Radosnoj vijesti koja se ogleda u Kristovoj smrti i uskrsnuću, što nama donosi spasenje.

Za razliku od lažnih učitelja u Korintu koji su hvalili sebe same, Pavla je hvalio i ovlastio Bog (2. Korinćanima 10,12,18). On je bio "voljom Božjom" pozvan za apostola Isusa Krista (1. Korinćanima 1,1). I bio je vjeran tom pozivu do kraja života (2. Timoteju 4,7).

Ponovno pročitajte 2. Korinćanima 10,12-18. Kako crkveni vođe, pa čak i članovi crkve, mogu izbjeći atmosferu nadmetanja? Zašto je tako lako uplesti se u nešto što nije bitno?

PREPOZNAVANJE LAŽNIH UČITELJA

Novi zavjet sadrži nekoliko upozorenja protiv lažnih učitelja u kršćanskim zajednicama. Sam Isus je upozorio učenike na taj isti problem (Matej 7,15-20). Apostoli su također skretali pozornost na to (Galaćanima 1,6-9; 1. Timoteju 6,3-5; 2. Petrova 2,1-3).

Pročitajte 2. Korinćanima 11,1-15. Kako Pavao prikazuje izazove s kojima se suočavao kada je riječ o tim lažnim učiteljima?

Pavao raskrinkava djelovanje lažnih učitelja. U isto vrijeme on napominje da je njegova služba usmjerena na Krista. On uspoređuje crkvu u Korintu sa zaručnicom i predstavlja sebe kao njezinog oca, koji ima odgovornost da je privede Kristu (2. Korinćanima 11,2). On to čini zato što voli crkvu (2. Korinćanima 11,11). Zato joj i ne želi biti na teret u financijskom smislu, iako ima pravo na to da ga ona uzdržava (2. Korinćanima 11,7-12).

S druge strane, "preveliki apostoli" (što je vjerojatno ironična aluzija na lažne učitelje) uspoređuju se sa zmijom koja je prevarila Evu (2. Korinćanima 11,3). Poput Sotone u Edenskom vrtu, lažne učitelje u Korintu karakterizira obmana i nečasno postupanje (2. Korinćanima 11,3,4). Pavlova glavna briga bila je da oni ne zavedu Korinćane na stranputicu i ne odvrate ih od iskrene posvećenosti i odanosti Kristu.

Ti su uljezi propovijedali drugačiju poruku od one koju je Pavao propovijedao — drugačijeg Isusa i drugačije Evanđelje (2. Korinćanima 11,4). To pokazuje da nije svatko tko propovijeda o Isusu Božje izabrano oruđe. U tom je pogledu sam Isus rekao: "Neće svaki koji mi govori: 'Gospodine, Gospodine!' ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju moga nebeskog Oca." (Matej 7,21) U Galaćanima 1,6-9 Pavao kaže da tko god propovijeda drugačije Evanđelje navlači na sebe kletvu, ali neki u Korintu su odobravali tu vrstu zablude.

Pavao razotkriva lažne apostole i kaže za njih: "Prijevarni radnici, koji se pretvaraju u Kristove apostole." (2. Korinćanima 11,13) Oni se prerusavaju u Kristove apostole, baš kao što se i "sâm sotona pretvara u anđela svjetla", pa se tako "i njegove sluge [Sotonine] pretvaraju kao da su sluge pravednosti" (2. Korinćanima 11,14,15). Kakva tragična situacija — oni koji se izjašnjavaju kao Kristovi sluge, zapravo rade kao predstavnici Sotone. Pavao zaključuje svoju misao riječima: "Svršetak će im biti prema djelima njihovim." (2. Korinćanima 11,15)

Pogledajte kako snažno on reagira na zablude u crkvi! Što nam to govori?

STRADANJE ZBOG EVANĐELJA

Pošto je lažne učitelje razotkrio kao sotonske sluge (2. Korinćanima 11,1-15), Pavao sada "igra njihovu igru" hvaleći se pomalo kao što bi činio neki bezumnik (2. Korinćanima 11,16-21), da bi Korinćani uvidjeli koliko je besmisleno obraćati pozornost na govore lažnih učitelja. Ako su Korinćani njih poštovali, onda je Pavao ipak zasluživao daleko veće poštovanje. Njegovo stradanje za Evanđelje bilo je dokaz da je on odani Kristov sluga (2. Korinćanima 11,22,23).

Pročitajte 2. Korinćanima 11,22-28. Što on tu želi reći?

Dok su Pavlove "hebrejske preporuke" bile istovjetne s onima koje su posjedovali lažni učitelji (2. Korinćanima 11,22), njegova služba Kristu nadmašivala je njihovu (2. Korinćanima 11,22,23). "Jesu li sluge Kristove?" — pitao se on. A odgovor je glasio: "Ja sam još više!" Njegov trud bio je veći, češće je bio zatvaran i okrutnije bijen.

Ali to nije sve. Lista njegovih stradanja obuhvaća i pet slučajeva kada je primio trideset devet udaraca bičem (2. Korinćanima 11,24), zatim batinanje štapom, kamenovanje, brodolome, opasnost u dubokim vodama (2. Korinćanima 11,25), opasnost na putovanjima, opasnost od rijeka, opasnost od razbojnika, opasnost od sunarodnjaka, opasnost od pogana, opasnost u naseljenim gradovima, opasnost na pustim mjestima, opasnost na moru, opasnost od lažnih vjernika (2. Korinćanima 11,26), naporan, iscrpljujući rad, besane noći, glad i žeđ, hladnoću, golotinju (2. Korinćanima 11,27). I kao da sve to nije bilo dovoljno, morao se nositi i s duševnom patnjom zbog svoje duboke zabrinutosti za crkve (2. Korinćanima 11,28).

Samo bi pravi Kristov sluga bio spreman toliko propatiti za Evanđelje. Da se Pavao doista htio hvaliti svojim stradanjima, imao bi mnogo toga za reći. Međutim, sljedeći odlomak u poslanici pokazuje da razlog njegovog hvaljenja nije u onome što je on učinio za Krista, već u onome što je Krist učinio za njega. Pavao je znao da se Božja sila vidljivije pokazuje u ljudskim slabostima (2. Korinćanima 12,9,10). Stavivši mu "trn u tijelo" (2. Korinćanima 12,7), Bog je zaštitio Pavla od napasti da se hvali svojim dostignućima. To ga je držalo u poniznosti, svjesnog vlastite slabosti, ovisnog o božanskoj sili, i u stanju u kojem je bio sposoban primiti više Božje i milosti i milosrđa.

Jeste li i vi stradali zbog Evanđelja? Što ste naučili iz tog iskustva? Kako vam je način na koji se Pavao suočavao sa svojim patnjama pomogao da se vi suočavate sa svojim?

POZIV NEOBRAĆENIMA

U 2. Korinćanima 12,14—13,10, Pavao najavljuje crkvi svoj treći posjet (2. Korinćanima 12,14; 13,1). Pokazao je da nije manji ni od jednog lažnog apostola, i sada je odlučio ponovno doći u Korint i pokušati obratiti nepokajane članove. Bio je to, zapravo, jedan od glavnih ciljeva tog posjeta. Sve što je Pavao činio i govorio bilo je namijenjeno popravljaju crkve (2. Korinćanima 12,19).

Pročitajte 2. Korinćanima 12,20.21. Koji su grijesi ugrožavali duhovno stanje korinćanske crkve?

.....

.....

Lista grijeha u 2. Korinćanima 12,20.21 slična je ostalima koje nalazimo na drugim mjestima u Pavlovim poslanicama (Rimljanima 1,29-31; Galaćanima 5,19-21). Prve dvije stavke javljaju se već u 1. Korinćanima 3,3 gdje Pavao govori o zavisti i svađama među vjernicima u Korintu. Pavao strahuje da se stanje neće mnogo promijeniti do trenutka njegovog trećeg posjeta. On kaže: "Bojim se, naime, da vas slučajno na svom dolasku neću naći kakve bih htio." I obrnuto, kaže on, "i da ćete vi mene naći kakva ne biste htjeli" (2. Korinćanima 12,20). To znači da umjesto da s njima postupa u Kristovoj krotkosti i blagosti (2. Korinćanima 10,1), on sada kaže: "Pripravni smo kazniti svaku nepokornost." (2. Korinćanima 10,6)

Njegova je glavna briga što se vjernici koji su upleteni u "bludnu i raspuštenu nečistoću" možda nisu pokajali (2. Korinćanima 12,21). A upravo grijesi poput tih izazivaju podjele u crkvi.

Pavao se zatim usredotočuje na ulogu crkvene discipline u popravljaju onih koji žive u grijehu (2. Korinćanima 13,1-4). Slabost nije izgovor za grešni način života. Postoji sila koja stoji na raspolaganju onima koji žele živjeti pobjedničkim životom (2. Korinćanima 13,4). Činjenica da su se neki u Korintu upuštali u seksualni grijeh dokazuje da Božja sila nije bila stvarnost u njihovom životu. Pavao je želio da se oni pokaju i da iskuse silu koja vodi u poslušnost. Posljednje što je Pavao želio bilo je da ih kažnjava. On kaže: "Molimo se Bogu da ne činite nikakva zla ... već da vi trajno dobro činite. ... Mi se i molimo za vaše usavršavanje." (2. Korinćanima 13,7-9) Kako lijepa molitva! On ih poziva da se preispitaju da bi vidjeli jesu li u vjeri.

Pročitajte 2. Korinćanima 13,4. Što znači biti u vjeri? Kako možete znati da ste u vjeri?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

“Gospodin štiti svoj narod od ponavljanja pogrešaka i propusta iz prošlosti. Uvijek je bilo mnogo lažnih učitelja koji su zalažući se za pogrešna učenja i nesvete običaje, i postupajući u skladu s lažnim načelima, na najvarljiviji, skriveni, obmanjujući način, nastojali prevariti ako je moguće i izabrane.” (Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 7. siječnja 1904.)

“Gospodnja je namjera da naša mišljenja budu stavljena na ispit, da uvidimo potrebu za pomnim ispitivanjem živih proročanstava kako bismo se uvjerali jesmo li u vjeri. Mnogi koji tvrde da vjeruju u istinu umiruju sebe govoreći: ‘Bogat sam, obogatio sam se, ništa mi ne treba.’” (Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, str. 36)

“Ljudi griješe iako im je istina jasno predložena. Kada bi svoja učenja usuglasili s Božjom riječju, umjesto što Božju riječ čitaju u svjetlu svojih učenja da bi dokazali ispravnost vlastitih zamisli, ne bi hodali u tami i sljepilu niti bi gajili zablude. Mnogi pridaju riječima Svetog pisma značenje koje odgovara njihovom vlastitom mišljenju, tako da i sami zastranjuju, a obmanjuju i druge svojim pogrešnim tumačenjem Božje riječi. Kada pristupimo proučavanju Božje riječi, to trebamo činiti s poniznim srcem. Svu sebičnost, svu ljubav prema originalnosti treba ostaviti po strani. Uvriježena mišljenja ne smiju se smatrati nepogrešivim.” (Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, str. 36,37)

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Ponovno pročitajte 2. Korinćanima 10,1-6. Kojom se strategijom Pavao koristi pri suočavanju s duhovnim “ratovima” za Božju istinu, i kako je mi možemo primijeniti u svojim duhovnim ratovima?

2. Biblija kaže da će prije nego što dođe kraj, mnogi lažni učitelji pokušati odvratiti ljude od istine. Što vaša mjesna crkva može učiniti kako bi spriječila da njezini članovi budu zavedeni od strane lažnih učitelja, kojih također može biti i u vašoj crkvi? Zašto je to toliko bitno za ispunjenje crkvene misije?

3. Zašto je Pavao smatrao nužnim da se “pohvali” dugom listom svojih stradanja (2. Korinćanima 11,16-33)? I što znači “hvaliti se Gospodinom”?

4. Zašto je važno da članovi crkve preispitaju sebe kako bi vidjeli jesu li u vjeri (2. Korinćanima 13,5)? Od kakve je to važnosti?